

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/82/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719010685
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6719010685.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného 1/ A. B. B. a obžalovaného 2/ C. A. D. E., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. septembra 2023 v Banskej Bystrici odvolania obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/139/2019 zo dňa 22. marca 2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/139/2019 zo dňa 22. 03. 2023 vo výroku o treste u obžalovaného 2/ C. A. D. E..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovaného 2/ C. A. D. E., nar. XX. XX. XXXX vo Zvolene, trvale bytom F., G. XXXX/XX,

podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určuje skúšobnú dobu vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného 1/ A. B. B. zamieta.

Ostatné výroky napadnutého rozsudku zostávajú týmto rozhodnutím nedotknuté.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/139/2019 zo dňa 22. 03. 2023 bol obžalovaný 1/ A. B. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu nebezpečného výtržníctva podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, a obžalovaný 2/ C. A. D. E. bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 11. 11. 2018 v presne nezistenom čase okolo 02.00 h v meste F., okres H. na Ul. G. pred rodinným domom č. XXX/X v blízkosti budovy bistra s názvom Pohoda A. B. B. vulgárne nadával a vyhrážal sa C. I., nar. XX. XX. XXXX tým, že na neho kričal, že po voľbách dostane na piču, že ich všetkých pozabíja a zároveň spoločne s C. A. D. E. sa začali zaháňať päšťou ruky na C. I., ktorý pred ich útokom ustupoval smerom k rodinnému domu s číslom 476/9, pričom C. A. D. E. hodil C. I. do oblasti tváre horiacu cigaretu, následne C. I. zasiahol C. A. D. E. do oblasti nosa, následkom čoho ho tento chytil v oblasti hrudníka a A. B. B. mu podkopal nohu, v dôsledku čoho C. I. spadol na zem spoločne s C. A. D. E., ktorý ho na zemi ďalej držal a A. B. B. ho viackrát kopol do oblasti hlavy, chrbta, krížov a nôh, kde tomuto napádaniu chcela zabrániť J. I., nar. XX. XX. XXXX, ktorá chytila A. B. B. zozadu za bundu a chcela ho odtiahnuť, pričom tento sa následne otočil smerom k J. I., chytil ju v oblasti ramien a sotil ju na cestu, v dôsledku čoho spadla na chrbát, pričom pokračovaniu konfliktu zabránili ostatné na mieste prítomné osoby, čím spôsobili C. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom F. – K., G. XXX/X zranenia a to pomliaždenie hlavy, tváre a nosa, pomliaždenie pravého predkolenia s plošnou kožnou ranou na predkolení, pomliaždenie ľavého lakťa a ľahké pomliaždenie pravej bedrovej oblasti a ľahké pomliaždenie pravého ramena s odreninou, ktoré zranenia si vyžiadali práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní 14 dní a J. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom F. – K., G. XXX/X spôsobili zranenia a to kompresívnu zlomeninu hornej krycej platničky pravého bedrového stavca a ľahké pomliaždenie ľavého lakťa s odreninou, ktoré zranenia si vyžiadali práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní 12 týždňov, t. j. 84 dní.

Za to bol obžalovanému 1/ A. B. B. uložený podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmenečne odložil na skúšobnú dobu vo výmere 24 mesiacov.

Obžalovanému 2/ C. A. D. E. bol uložený podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmenečne odložil na skúšobnú dobu vo výmere 24 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obom obžalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému C. I. škodu titulom bolestného vo výške 858,60 Eur a poškodenej spoločnosti DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s., škodu v celkovej výške 94,14 Eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému 1/ A. B. B. uložil povinnosť nahradiť poškodenej J. I. škodu titulom bolestného vo výške 1.908,- Eur, a poškodenej spoločnosti DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s., škodu v celkovej výške 664,97 Eur.

Proti uvedenému rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný 2/ C. A. D. E., ktoré neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne v podstate tým, že samosudca sa v napadnutom rozsudku dôsledne nevysporiadal s poľahčujúcimi okolnosťami na jeho strane, keďže mu poľahčuje okolnosť, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život (§ 36 písm. j) Trestného zákona). Nebol nikdy súdne trestaný, rovnako ako spoluobžalovaný A. B. B., pričom u tohto spoluobžalovaného súd na poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona prihliadol. Taktiež uložený trest nereflektuje primeranosť dĺžky trestného konania, keďže súd uložil obidvom obžalovaným rovnaké tresty, aké boli uložené v trestnom rozkaze, ktorý súd vydal dňa 14. 01. 2020, pričom obžaloba bola na súd podaná dňa 05. 11. 2019 a celková dĺžka trestného konania od podania trestného oznámenia dňa 11. 11. 2018 do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa je viac ako 4 roky a 4 mesiace. Poukázal na to, že v tomto prípade ide o prečiny, vždy sa dostavili na nariadené úkony a nikdy nežiadali o odročenie trestných úkonov, a teda dĺžka konania sa vôbec neprejavila do výmery trestu, kde poukázal na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj judikatúru Ústavného súdu SR. V ďalšej časti odvolania poukázal na závažné rozpory vo výpovediach poškodených C. I. a J. I., keď jej výpoveď z prípravného konania sa v mnohom nezhodovala s výpoveďou na hlavnom pojednávaní. V rámci odvolacieho konania taktiež namietal aj skutkovú vetu a právnu kvalifikáciu obžaloby. V obžalobnom návrhu v skutkovej vete sa uvádza, že sa mal obžalovaný D. E. zahnať päšťou ruky na poškodeného C. I., hodiť do oblasti jeho tváre horiacu cigaretu a mal s poškodeným spadnúť na zem, pričom takéto správanie nemožno právne kvalifikovať ako protiprávne

konanie. Ďalej uviedol, že vierohodní svedkovia, ktorí k veci vypovedali pravdu a sú nezaujatí, sú E. L., F. E. a C. M.. Naproti tomu v súdnom konaní bol vypočúvaný svedok L. H., ktorého obhajoba považuje za zaujatého, nakoľko je rodinným príslušníkom poškodených (brat J. I. a strýko C. I.). Svedok skutočnosť, že sa o výpovedi poškodených doma rozprávali, potvrdil na hlavnom pojednávaní, a rovnako mal vo výpovedi z hlavného pojednávania rozpory s výpoveďou v prípravnom konaní. Záverom podaného odvolania uviedol, že od začiatku vyšetrovania tvrdil, že sa snažil odvrátiť útok, ktorý bol v tú noc dňa 11. 11. 2018 okolo druhej hodiny ráno mierený na v tom čase primátora mesta F. A. B. B.. V jeho prípade je teda potrebné aplikovať ustanovenia o nutnej obrane podľa § 25 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, a rovnako tak podľa ustanovenia § 325 Trestného zákona sa ochrana podľa § 323 a § 324 poskytne osobe, ktorá vystúpila na podporu alebo na ochranu verejného činiteľa (v tom čase bol obžalovaný A. B. B. primátorom mesta). Na podporu verejného činiteľa vystupuje ten, kto sa ho zastane alebo mu pomáha splniť jeho úlohu. Podľa znaleckého posudku C. C. N. poškodená J. I. utrpela zlomeninu platničky a ľahké pomliaždenie lakťa s odreninou, pričom tento typ zlomeniny podľa znalca môže vzniknúť po sotení rukami, avšak aj pri páde bez cudzieho zavinenia a presnú príčinu pádu podľa znalca nie je možné určiť. Nie je teda možné jednoznačne stanoviť, že zranenia poškodenej vznikli cudzím zavinením – konaním obžalovaných, poškodená si ich mohla spôsobiť sama tým, že zle stúpila na okraj obrubníka, keďže ide o osobu vyššieho veku. Len pravdepodobnosť, že tento typ zranenia môže vzniknúť po sotení, nemôže postačovať na vinu obžalovaných v zmysle zásady in dubio pro reo. Taktiež obžaloba navrhla na hlavnom pojednávaní výsluch svedka E. H., pričom uvedený svedok nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý, a tiež nebola čítaná jeho výpoveď z prípravného konania. Navrhol preto, aby odvolací súd doplnil dokazovanie výsluchom tohto svedka, prípadne po zrušení napadnutého rozsudku nariadil prvostupňovému súdu tento dôkaz vykonať. Na základe uvedených skutočností preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj obžalovaný 1/ A. B. B., pričom v písomnom odôvodnení uviedol, že odvolanie podáva proti výroku rozsudku o uznaní viny, uložení trestu a uložení náhrady škody poškodeným, pričom bližšie dôvody odvolania neuviedol.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny, preto navrhol odvolania obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného 2/ C. A. D. E. v rámci verejného zasadnutia navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému 2/ zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Splnomocnenec poškodených na verejnom zasadnutí uviedol, že obaja poškodení považujú napadnutý rozsudok za správny a zákonný, preto navrhol, aby krajský súd odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietol.

Obžalovaný 1/ A. B. B. sa na verejnom zasadnutí pripojil k návrhu obhajcu a navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok aj vo vzťahu k jeho osobe zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie.

Obžalovaný 2/ C. A. D. E. sa v plnej miere pripojil k návrhu svojho obhajcu a nežiadal ho nijakým spôsobom doplniť.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolania oboch obžalovaných boli podané včas, v lehote stanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali

podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného 2/ je dôvodné z časti, pričom odvolanie obžalovaného 1/ nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k výroku o vine, treste, aj náhrade škody. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 11 – 13), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že medzi obžalovanými A. B. B. a C. A. D. E., a poškodenými C. I. a J. I. došlo dňa 11. 11. 2018 ku vzájomnému konfliktu. O tejto skutočnosti svedčí aj fakt, že poškodený C. I. bol v rámci iného trestného konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 4T/88/2019 už právoplatne odsúdený pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného poriadku a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, kde v procesnom postavení poškodených figurovali práve obaja obžalovaní, pričom išlo o skutok spáchaný v rovnaký deň a v rovnakú hodinu, ako je tomu v prejednávanej príhode. V zmysle pôvodnej právnej úpravy podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. by bolo konanie obžalovaných a poškodených právne kvalifikované ako trestný čin ruvačky, avšak po rekodifikácii Trestného zákona nie je možné takéto konanie posudzovať v rámci jedného trestného konania (ako jeden skutok), ale je potrebné vykonať samostatné trestné stíhanie, práve s poukazom na rôzne procesné postavenie obžalovaných a poškodených v každom trestnom konaní.

S poukazom na vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní tak výrok o vine vo vzťahu k obom obžalovaným nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania možno spoľahlivo zistiť, že skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal, a že ho spáchali obžalovaný 1/ A. B. B. a obžalovaný 2/ C. A. D. E.. V rámci tohto trestného konania bolo taktiež objektívne preukázané, že poškodená J. I. utrpela zranenia, ktoré boli špecifikované v znaleckom posudku č. 12/2019 C. C. N., a že tieto zranenia boli spôsobené v súvislosti s protiprávnym konaním obžalovaného 1/ A. B. B.. Pokiaľ obžalovaný 2/ v odvolaní namietal, že znalec pripustil, že zranenia poškodenej mohli vzniknúť aj pri páde bez cudzieho zavinenia, tak je potrebné konštatovať, že pád poškodenej bol zapríčinený v súvislosti s protiprávnym konaním obžalovaného 1/, teda nešlo o zlé stúpenie na okraj obrubníka.

Rovnako tak boli objektívne preukázané aj zranenia poškodeného C. I., a to znaleckým posudkom č. 11/2019 C. C. N., zo záverov ktorého v podstate vyplýva, že zranenia poškodeného vykazujú známky opakovaného násillia osoby alebo osôb, jedná sa o tupé poranenia spôsobené tupými údermi inej osoby v kombinácii s nekontrolovaným pádom. Je potom iluzórne domnievať sa, že obaja poškodení by si identifikované zranenia spôsobili sami, nekontrolovaným pádom, bez cudzieho zavinenia. Správne preto okresný súd právne kvalifikoval konanie oboch obžalovaných tak, ako to uviedol v právnej vete napadnutého rozsudku.

Čo sa týka námietky obžalovaného 2/, že jeho konanie malo byť posudzované v intenciách nutnej obrany v zmysle § 25 Trestného zákona, tak vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne potvrdené, že išlo o aktívne konanie oboch obžalovaných voči poškodeným, ktoré prekročilo medze nutnej obrany, a rovnako tak konanie poškodeného C. I. v inom trestnom konaní nebolo právne kvalifikované ako útok na verejného činiteľa, teda ani konanie obžalovaného 2/ nemohlo požívať právnu ochranu, keďže trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením obžalovaného 1/ ako vtedajšieho primátora mesta Sliač.

Taktiež krajský súd nemohol vyhodnotiť námietku obžalovaného 2/ ohľadne rozporov vo výpovediach poškodenej J. I. ako relevantnú, pretože na hlavnom pojednávaní mal obžalovaný možnosť odstraňovať rozpory vo výpovediach poškodenej postupom podľa § 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, čo však neurobil, len na konci výsluchu poškodenej obhajca obžalovaného 2/ konštatoval, že podľa jeho

názoru sú rozpory vo výpovediach poškodenej. Okrem uvedeného, pokiaľ aj existovali niektoré rozpory vo výpovediach poškodených, či ostatných svedkov, všetci relevantným spôsobom vysvetlili, z akého dôvodu k prípadným rozporom došlo (najmä s poukazom na odstup času, ktorý uplynul od spáchania skutku).

Možno teda konštatovať, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré v rámci dokazovania prichádzali do úvahy, tieto náležite v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru o vine oboch obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku, ktorý aj následne správne právne kvalifikoval. Krajský súd tak nezistil žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol prípadne oslobodiť obžalovaných spod obžaloby, keďže je zrejmé, že svojím konaním naplnili všetky obligatórne zákonné znaky skutkových podstát žalovaných trestných činov.

Zároveň vo vzťahu k výroku o vine je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednávaný prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obaja obžalovaní žalovaný skutok spáchali tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaných by bolo nie len v príkrom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku, keďže krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal o vine obžalovaných žiadne rozumné dôvodné pochybnosti. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaných k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaných, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina oboch obžalovaných bola preukázaná. Nebolo preto ani potrebné dopĺňať dokazovanie o výsluch svedka E. H., ktorého v obžalobe navrhla vypočuť intervenujúca prokurátorka, pretože po skončení dokazovania nemali strany žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, a následne súd v zmysle § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil dokazovanie za skončené.

Vo vzťahu k uloženému trestu krajský súd konštatuje, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovaným ukladal trest odňatia slobody s podmienočným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu. Krajský súd však musí konštatovať, že okresný súd pochybil, keď pri ukladaní trestu u obžalovaného 2/ C. A. D. E. neprihliadol na poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, t.j. že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, napriek tomu, že za rovnakej situácie na túto poľahčujúcu okolnosť prihliadol v prípade obžalovaného 1/ A. B. B..

Krajský súd preto napravil toto pochybenie a uložil obžalovanému 2/ trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, s podmienočným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 24 mesiacov, a to pri rovnováhe poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (§ 38 ods. 2 Trestného zákona). Krajský súd ukladal trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby 1 rok až 3 roky, a obžalovanému za spáchanie dvoch trestných činov potom neukladal trest na samej dolnej hranici trestnej sadzby. Takto uložený trest je podľa

krajského súdu postačujúci, spĺňa atribúty generálnej aj individuálnej prevencie, dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti, ako aj prevýchovu obžalovaného, a zároveň postihuje len obžalovaného a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Vo vzťahu k uloženému trestu obžalovanému 1/ A. B. B. krajský súd nezistil žiadne procesné pochybenie, trest odňatia slobody bol uložený v zákonnej trestnej sadzbe (2 roky až 5 rokov), a preto trest uložený na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby aj krajský súd považuje za zákonný a spravodlivý, uložený v súlade so všetkými zásadami pre ukladanie trestov.

Zároveň krajský súd konštatuje, že tresty uložené vo vyššie uvedených výmerách zohľadňujú aj dĺžku trestného konania, keď napriek skutočnosti, že obaja obžalovaní svojím konaním naplnili zákonné znaky viacerých trestných činov, im boli ukladané v podstate výchovné tresty.

Okresný súd napokon nepochybil ani vo výroku o náhrade škody, keď správne zaviazal oboch obžalovaných k povinnosti spoločne a nerozdielne nahradiť spôsobenú škodu poškodenému C. I. a obchodnej spoločnosti DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s., keďže škoda bola týmto poškodeným spôsobená spoločným konaním oboch obžalovaných. Keďže škoda poškodenej J. I. bola spôsobená len konaním obžalovaného 1/ A. B. B., správne súd zaviazal k povinnosti nahradiť škodu poškodenej len tomuto obžalovanému (rovnako tak aj vo vzťahu k poškodenej obchodnej spoločnosti DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s., titulom vynaložených liečebných nákladov na ošetrovanie poškodenej J. I.).

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému 2/ C. A. D. E. sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a zároveň odvolanie obžalovaného 1/ A. B. B. ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.